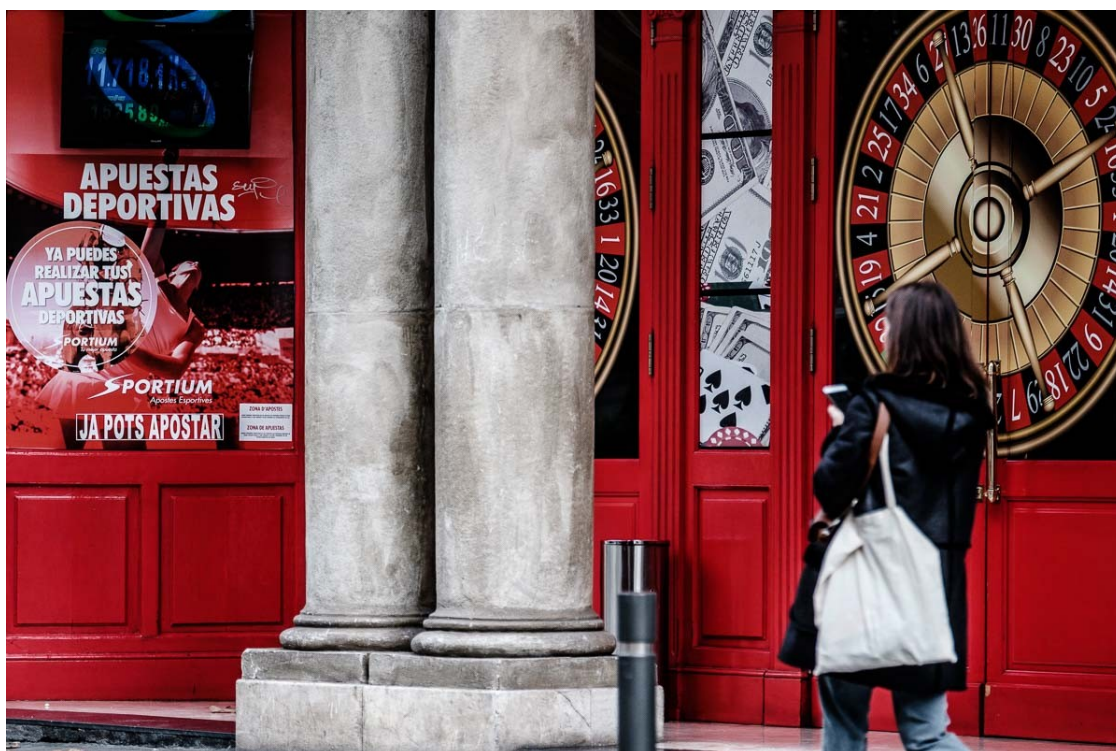

«Apuesta, apuesta, apuesta. Gana, gana, gana»

"La ludopatia és una addicció que té conseqüències fatals, no solament per a qui la pateix sinó per a tot el seu entorn familiar i social"

Un local d'apostes esportives a Barcelona | A. Costa

Que no segueixo gaire el futbol i que no hi tinc gaire interès crec que és quelcom que qualsevol persona que em segueixi a les xarxes sap. La meva amiga Laia Marquès, que n'és una autèntica fan, em fa bromes sobre explicar-me que el fora de joc no és una posició sexual. I és una veritable llàstima que no ho sigui, perquè considero que seria un gran *namig*.

Aquest desconeixement i desinterès va fer que em cridés l'atenció l'altre dia un fil de tuïts (<https://twitter.com/xavivalles14/status/1112026995465048064>) que va fer el Xavi Vallés.

Anuncios en el descanso de un Barça-Espanyol, que se juega a las 16:15.

- Coche
- ????????? (Bet365)
- Coche
- ????????? (Betway)
- ????????? (Bwin)
- ????????? (888)
- Zapatos
- ????????? (Bet365)

- Coche
- ????????? (Betfair)

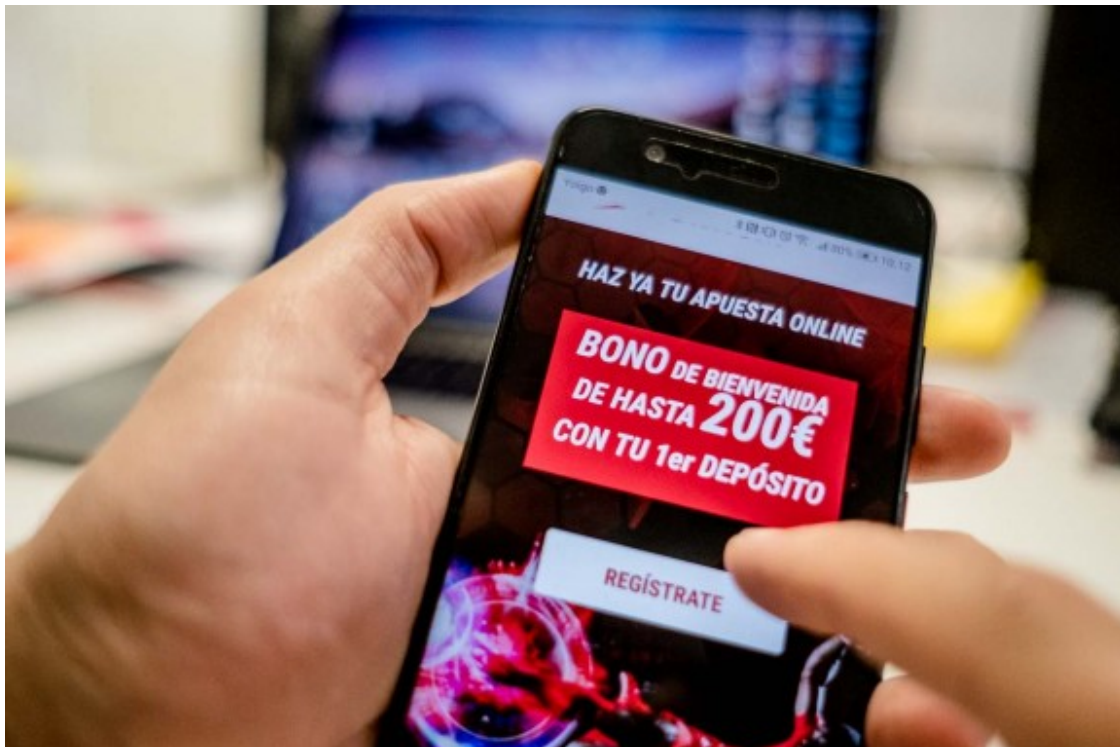
? Xavi Vallés (@xavivalles14) 30 de març de 2019
(https://twitter.com/xavivalles14/status/1112026995465048064?ref_src=twsrc%5Etfw)

En aquests tres tuits, en Xavi analitzava els anuncis que van aparèixer durant la pausa d'un partit de futbol. Bàsicament, i gairebé exclusivament, eren anuncis de cases d'apostes i d'apostes per internet. Aquesta qüestió em va despertar una curiositat i vaig fer una mica de recerca, vaig parlar amb amics i coneguts, i vaig despertar davant d'una problemàtica més bèstia del que creia sobre la ludopatia i la gent jove.

La imatge mental, esbiaixada i segurament classista, que tenia fins ara d'un ludòpata era la d'una persona de mitjana edat, principalment home, enganxat a les màquines escurabutxaques dels bars de barri. Res més allunyat de la realitat.

Les cases d'apostes ara són online, obertes 24 hores i els 365 dies a l'any, en qualsevol moment, des de qualsevol dispositiu, pots accedir a jugar. Apostes de poques quantitats, amb poc control i sobretot, des de l'anonimat.

L'any 2005 les persones amb ludopatia addictes als jocs online suposaven un 0,5% i actualment suposen un 14% del total. L'augment, més enllà de ser escandalós, és alarmant. Ana Bernal-Triviño va publicar a *Público* el novembre de 2018 un article anomenat "*Casas de apuestas y juego online: la nueva heroína de los jóvenes*". (<https://www.publico.es/sociedad/ludopatia-casas-apuestas-juego-online-nueva-heroina-jovenes.html>) Bernal-Triviño posava especial èmfasi en la proliferació d'aquestes noves cases d'apostes entre els barris obrers, convertint-se en una problemàtica que cap partit o institució està disposat a afrontar.

Un jove registrant-se a una casa d'apostes online. Foto: Adrià Costa

Que les apostes *online* tenen un públic principalment jove no ho dic jo, ho diu el Ministeri de Sanitat: segons un estudi sobre factors de risc del trastorn del joc (2017) (<https://www.ordenacionjuego.es/cmisis/browser?id=workspace://SpacesStore/1c4bc1b1-b05b-42c4-9465-3f95e293f373>), les apostes són els jocs preferits entre els ludòpates de 18 a 35 anys. De fet, les apostes *online* i les apostes esportives *online* suposen el 96,2% del total entre aquest segment d'edat.

Llegir sobre ludopatia és adonar-se de les conseqüències fatals que té aquesta addicció, no només per a qui la pateix, sinó per a tot el seu entorn familiar i social, i em fa tornar al tuit inicial del Xavi Vallés i el bombardeig de publicitat.

He buscat anuncis de cases d'apostes i de jocs *online* i sembla que també estan pensats per captar l'atenció dels joves. Estrelles com el tenista Rafa Nadal o futbolistes com Neymar, Cristiano Ronaldo o Piqué. No hauria de sorprendre posar el focus en aquests esportistes, tenint present que el 50% del joc *online* es dedica a apostes esportives.

Cap partit ni institució, amb les dades sobre la taula (que són fàcils de trobar), planteja fer res per enfrontar-se a aquesta problemàtica?

Les persones que he anomenat és evident que no són exemples morals (sobretot si recordem que *Hacienda somos todos*), però em crida l'atenció perquè no els imagino anunciant drogues o tabac, per posar dos exemples.

De fet, els anuncis de tabac fa anys que estan prohibits, s'hauria de veure la relació entre la prohibició i el consum, si ha disminuït o no. Però, socialment, s'accepta que el tabac és un problema, que el consum abusiu d'alcohol és un problema i que les addiccions en general són un problema, no només individual, sinó col·lectiu i social.

Així doncs, cap partit ni institució, amb les dades sobre la taula (que són fàcils de trobar), planteja fer res per enfrontar-se a aquesta problemàtica? Deixarem que els jocs *online* siguin entre els joves el que va ser l'heroïna als anys 80?

I, el més important, seguirem normalitzant aquest bombardeig constant d'anuncis de joc? Quants dies creieu que fan falta per treure's del cap la veu de Carlos Sobera dient: "*Apuesta, apuesta, apuesta, gana, gana, gana*?" És per a una amiga.